

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa ƚo kóždu ƚobotu w Smolerjez kniħiczišczerńi w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedpłatu 40 np. dostacž.

Njeđzela Misericordias Domini.

1. Pětra 2, 21—25.

„Ja chzu spěwacž wot Knjesoweje hnady wěcznje, a twoju prawdu wupowjedacž se ƚwojim rtom stajnje a pschezo.“ S tutnymi ƚłowami 89. psalma sapoczina ƚo wot fastarstwa ƚem Boža ƚłuzba na dženbnišczej njeđzeli. Zehodla jejne mjeno „Misericordias Domini,“ to je po ƚerbskim „hnada abo ƚmilenje teho Knjesa.“ Wo ƚmilnosći teho Knjesa a wo dobrym pastyrju rěczi njeđzelske sczenje a njeđzelska epistola dženz. Duž rozpomńmy.

Ssmilnosć nascheho Knjesa.

1. Kał bohata je ƚo nad nami wopokasala?
2. Kał ƚwěru mamy ƚo sa nju džakowacž?

1.

„Kiž sa ƚo njeƚwarjesche, hdyž ƚwarjeny bē.“ Kał hušto ƚu jeho ƚwarjeli, a s ƚajkim hanjenjom ƚu jeho wonjeczesczowali! My ƚwarimy sa ƚ, hdyž ƚmy ƚwarjeni, abo my hrosymy s najmjenscha. Kaž ty mi, tał ja tebi. Woko sa woko; sub ja sub. To je ƚwěta waschnje. Ze wón, na waschnju jało cžłowjeł namakany, tež tał po cžłowškim waschnju ƚo sadžeržal? Pětr praji: „Ně, tał wón njeje cžinił.“ Kaž tutón wuczobnił pišche, tał je tež był, pschetož Pětr je stajnje pschi nim był a je hušto widžil, sčto je waschnje Knjesowe był. S cžichej myšlu je wón mjelcžal, hdyž je jeho sčto ƚwarjeł, a je połny ƚmilnosće temu napšcēcziwo stał, kiž ƚebi hubu na njeho torhasche.

Wot ƚwarjenja na Jesuša hišcže t hóršchim skutkam dónđzechu. Ale pola teho Knjesa pschińdže najprjedy cžichošć, potom ƚmilne mjelczenje, potom hišcže ƚmilnišche skutki. Woni napravichu drjewo sa njeho, wsachu hošdže a hamor, so bychu jeho na to drjewo pschibili a na ƚšiz pomyschili. Wón ƚo temu tał stacž da, hacž runjež by wón to pscheměnicž mohł. Wón ƚo da jało poklaty na drjewo pomischnjež; a to niz tehodla, dofelž wón winowaty bēsche, pschetož „wón žaneho hrěcha njeje cžinił, tež ƚo njeje žane jebanje w jeho rěze namakalo.“ Ale s wulkim ƚmilenjom nad nami, so by naž poklatych wumohł, „je wón nasche hrěchi ƚam na ƚwojim cžěle woprowal na drjewje, so bychmy hrěcham wotemrjeli a prawdosći žiwi byli, pišes kotrehož rany wy scze sahojeni.“

„Pišes kotrehož rany wy scze sahojeni!“ S tutnym wotkrywa nam japoschtoł nowe pohladanje do hłubiny Knjesoweho ƚmiljenja. K lěkarjeje je ƚo wón scžinił, kiž nasche rany sahoja. Kał je to tola něšceto wulke wo lěkarju, kotryž naž ƚhorych hoji! Kał je wón pytaný, kał bohacže nymowaný! Tón Knjes pak je njepytaný, nješaplacženy ƚo nad nami ƚmilił a nasche rany sahojił, niz te na naschim cžěle, ale te w naschich wutrobach, nasche hrěchi, kotrež bēchu naž hacž do wěczneje ƚmjercze franile.

Na pokłedku ƚo tón Knjes „pastyr a biškop naschich dušchow“ mjenuje. Kał cžini pastyr cžasto? Wón wosmjeto ƚłabe a nožy jo na ƚwojimaj ramjenjomaj, so njeby kónza wsalo. Tał je tón Knjes ƚo sadžeržal, a tał cžini wón to dženzka hišcže s nami. Wón nožy naž ƚłabych.

Kať prawy pastryć cżini, to praji nam tón Anjes Ɣam w naszym dżenŕniŕskim ŕcżenju: wón njeczęła, łaż najaty, hdyż wjelt dże, ale wón wostaja Ɣwoje žiwjenje sa wowzy. Tať je wón, tón dobry pastryć, cżinił. Tať bohaty je Ɣo wón w Ɣwojim Ɣmilenju wopokasał a Ɣo stajnje a pschezo hiŕcże wopokasuje.

2.

„Niż njęŕwarjesche, hdyż Ɣwarjenty bę.“ My sa Ɣo Ɣwarimy, wulzy a mali. Kať Ɣu haŕy a dwory huŕto polne hołka a hary tych, łaż Ɣo mjes Ɣobu Ɣwarja a wręŕcża! Dżakujemy Ɣo jemu i tajkim ŕadżerżenjom sa jeho Ɣmilnoŕcż? Na žane waschnje. Chżemy Ɣo dżakowni wopokasowacz, dha mamy sa nim khodzicż a sa jeho ŕtopami Ɣlędzicż, tať męrni a cżiŕchi bycż, łaż je wón był. To wschał łóże njeje, ale dyrbi Ɣo ŕtać. Staracz a wo to Ɣo prózowacz, stajnje dyrbiŕch; i temu chże jeho Ɣmilnoŕcż cże honicż, wabicż a pohnuwacz.

Wón je we Ɣwojim Ɣmilenju „nasche hręchi na Ɣwojim cżęle Ɣam woprował na drjewje.“ My noŕnymy Ɣo se Ɣwojimi hręchami na Ɣwojim cżęle, hdyż je se Ɣwojimi ŕawami wobędżujemy. My Ɣo i nimi we wutrobje noŕnymy a je hajimy. Dżakujemy Ɣo my jemu sa jeho Ɣmilenje, hdyż Ɣo tať ŕadżerżujemy? Na žane waschnje. To je cżężke będżenje, hręcham wotęmrjecż. Pŕchetoz ŕchto dha to hinał ręka, hręchej wotęmrjecż, hacż Ɣo njepoŕkuchamy, ani na wabjenje ani na hrojenje, runjeż by też będżenje cżężke bylo. W naŕ wschał teżi woczinjene wucho sa wscho hręŕchne wabjenje. Ale to tola niczo njepomha; hręcham wotęmrjecż, dyrbi naŕch nadawł bycż a wostacz, jeli Ɣo chżemy Ɣo jemu prawje dżakowni wopokasacz.

Tamni, na kotrychż Ɣwjaty japoschtoł piŕa, „bęchu jako ŕabludżene wowzy, nętt pať Ɣu wobrocżeni i pastryrej a i biskopei Ɣwojich duŕchom.“ Każ tamni cżinili Ɣu, tať mamy Ɣo też my ŕadżerżecż, mjenujzy Ɣo i njemu wobrocżicż. Ezo wobrocżicż, to ręka, Ɣwoju zyłu wutrobu wschemu druhemu wotwobrocżicż a temu Anjesej pschimo-brocżicż. Wŕcheho saŕoŕwarjenja mamy Ɣo zyłe wostajicż, hewať Ɣo jemu njedżakujemy. „Hręcham dyrbimy wotęmrjecż a prawdoŕcżi žiwi bycż,“ hewať Ɣo jemu njedżakujemy. Haj, my dyrbimy hiŕcże wjazzy. Niż jenoż se ŕwonkownym ŕadżerżenjom po jeho pschiladże cżinicż, ale jeho wobras Ɣebi do wutrobny ŕapiŕacz. A temu je wón nam to najręńŕche „wopiŕmo wostajil.“ Haj, Anjeże, nasche wutrobny, nasche wutrobny! Tu pschezo pobrachuje. Njesapowjedż nam Ɣwoje Ɣmilenje, Ɣo bychmy nowe wutrobny dostałi, kotreż i twojej luboŕcżu Ɣo žęhla. Ħamjeń.

K. w B.

Sdychnjeńcżko.

Spokoju moju żadoŕcż, łaż je snata cżi;
E twojej ruku, Anjeże, setręj Ɣylŕy mi.

Poŕhil Ɣwoje wucho te mni i miłoŕcżu:
Daj mi w Ɣwojich rukach węŕtu khowanu.

Kurjatko tu Ɣwoje pod ŕchidła Ɣej wmi;
Pŕchi tebi, o Anjeże, je bycż dobre mi.

Khwataj wschať mi pomhacz i lutej Ɣmilnoŕcżu;
Ty mje budżęŕch wumóz, łaż Ɣo dowęru.

Poŕcżel, Anjeże, pruhi Ɣwojej' luboŕcże
Do wutrobny mojej', i nimi ŕręj ty mje!

Spożcż mi ŕtajnu ŕcżęrpnoŕcż, wjeŕ'lu nadżiju,
So ty junu ŕbncżiŕch wschitku ŕrudobu.

Eslabu węru poŕylł w mojej wutrobi,
So byl, Anjeże, tebi pschezo Ɣwęrnischi.

Suriy Bróŕt.

Najlępschi pschecżel.

Jedyn bohaty pschecupż rjętny nęhdy Ɣwojemu ŕararjej, jako tón jeho sa Ɣo ras wo wulki dar sa jene ŕchęŕcżijanŕŕe pschewŕŕacze proŕchęŕche: „W bibliji ŕteji ŕchpruch, łaż mje wjele pjenjes khoschtuje, mjenujzy tón ŕchpruch: „Daj temu, łaż cże proŕy!“ Potom wón potracżowasche: „To pola mje pschezo tať njebęŕche. Dolhe lęta bęch teho męnjenja, Ɣo móžu bjes Boha a jeho Ɣłowa žiwy bycż. Ale jako mój Ɣyn do ŕchule khodzęŕche, dyrbjeŕche wón jedyn dżęń khęrluŕch wulnycz, kotryż jemu na žane waschnje do hłowy noch-żyŕche. Duż dyrbjach jón ja i nim wulnycz. W tymle khęrluŕchu na kónzu rękasche:

Bych njemęł w njebju pschecżela,
Kať na ŕemi chżył wutracż?

Ħunje teje rjadzy wón lędy do hłowy pschinjęŕe. Wón dyr- bjeŕche jej nimo męry huŕto wospjetowacz a ja i nim. Ale tale ŕchucżka Ɣo mi ženje wjazzy i myŕlow njęŕhubi. Dolhi cżas pschecżiwo wotucżowazemu Ɣwędomnju wojowach; tola ŕpomnjena ŕchucżka mi pschezo sa Ɣo do pomjatka pschindże, hacż Ɣo ŕbncżnje Ɣwojeje njewęry wŕdach a najlępscheho pschecżela w njebju pytach a namałach. Ħakle i tymle dnjom buch bohaty muž, dołęł nętko też radny Ɣwoje pjenjesy tutemu najlępschemu pschecżelej w njebjeŕbach do Ɣłuży stajam“.

F.

Najwjętschi dar Boży w podrożnistwje je węra.

Rom. 10, 8—14.

Ħłóŕ: (W. miŕ. harfa, cżo. 118): Eŕrowjena budż, rjana kwętkla! —

Boży hnadny dar je węra
W podrożnistwje najwjętschi;
Na Ɣłowo Ɣo ŕalozuje
Wona Boże i frutoŕcżu;
W žiwjenju
Tudy cżasnym wobsbożuje
Naŕ hacż i ŕbóznei węcżnoŕcżi!

Je-li se rtom wuŕnajemy
Jeŕuŕa, Ɣo Anjes wón je,
We wutrobje pschęŕwędcżeni,
So Bóh ŕbudżil jeho je
Se Ɣmjercze,
— Esmy we węrye wožiwjeni,
Eżę i nim nascha i njebju dże.

Prawdoŕcż poŕlicża Bóh węrye,
Ebożnoŕcż i dobom wuŕnacżu;
Pŕchetoz ŕchtoż do njeho węri,
Węŕcże ženje njępschindże
A hanibje;
Po ŕbożownej wodży cżęri
Anjes Ɣam jeho i połoju.

Ħosdżęlenje njeje žane
Tu mjes cżłowŕstwom na Ɣwęcze;
Anjes je jedyn dobrocżiwy
Na wschęch, łaż Ɣo wołaja
A miłemu;
Eżini nowe wschędnje dżiwy,
— Ebożne jich je ŕhonjenje,

A węrye Ɣam jich woła Ɣwęrnny
Anjes psches Ɣłowo žiwjenja;
Předowacz jim dawa Ɣwęru,
Połoj ŕpróznym pschi Ɣebi
Poŕlicżi!
— Sa dar najwjętschi dżę węru
W zuŕbje nam tu wobradża.

U.

Schto je wěra?

Chcete-li to wjedzić, lubi čitarjo, dha njech wam to jedyn mrejazy Hindu w Indiskej praji. To běšče muž wyšokich lětow, fiž hiščeje we swojej starobje blasnosć pschibójtwa spósna a do Jesuša wěrjesche. Nětko so jeho smjertna hodžina bližesche. Na prascheń mišionara, hač dha je tež na wumrjecze pschihotowany, wón snapschecziwi: „Sa šteju psched njebjestimi wrotami a čakam. S tynle kwětom šym hotowy.“

„Ale nimatech žaneje bojoscze,“ mišionar potraczesche, „so cze knjes Jesuš skónčnje tola pschijecž nochyžl? A schto potom?“

„Schto?“ stary wumola, so i mlodženskej mozu se swojeho lěhwa posběhnywšchi, „Jesuš njedyrbjał mje pschijecž? Sa jeho i tutymaj rukomaj twjerdže pschimnu a jeho njepuschczu. Chyžli mje wón wotstorcžicž, bych jeho nosy wobjał a psched nim ležal, ale jeho njepuschczil. Sa jemu rjeknu: Njejšy ty do kwěta pschischol, mje pytač a sbóžneho činicž? Na toho mohł so hewal spuschczecž, hač na tebe? Džeha dyrbjał so hewal wobrocžicž? Njejšym ja hrěschnik? A njejšy ty Sbožnik hrěschnikow? Ně, luby Sbožniko, ja cze nihdy njepuschczu. Ty dyrbiš mje sbóžneho činicž.“

F.

Wótczińske pschecza.

Bóh žohnuj našcu wótczinu:
 Našch luby sakski kraj;
 Wón kralej wostań i křyczišnu
 A jemu swože daj!

Bóh žohnuj našcu Łužicu:
 Našch drohi šerbski raj;
 Wón schkituj Šserbow domišnu,
 Kcžew jejny hnadnje haj!

Bóh žohnuj našcu narodnosć,
 Šdžerž rěč nam macžerńu,
 So pětnosć, wěra, pobožnosć
 We Šserbach i domom šu!

K. A. Fiedler.

Ssmilny hólczez.

We wulkim měšće džěšche wošebny knjes po hašy. Wjedro bě jara šymne a šněhowy wěšik dujesche. Tu wubudži šhudy 10lětny hólczk jeho kědžbnošć. Bohla lětna drašta křyjesche cžělo hólczka a wošebje běchu jeho šholowy jara dodžeržane. Knjes scžěhowasche hólczka wot našdala, a pschindžeschtaj tak do schěrscheje hašy, na kotrejež kónzu prošerč kědžesche. Ničtó i nimohodžazych njemějesche jeho kědžbu. Tola mój šhudy hólczk pschistupi k njemu a da jemu pjecž pjenježtow. Sara so knjes nad darniwoscžu šhudeho hólza džiwasche a wobkědžbowasche jeho dale. Tu wuhlada knjes na šthodže šlepeho prošerča, kotřž šwój klobuř šlicžesche, so by dary dostał. Šhudy hólczez wosta štejo, hladašche šhwilu na šlepeho muža, pomaša do šaka, wucžezje šašo pjecž nowych a cžipny je do klobuka. Nětk so knjes dlěje wjazy njemóžesche šdžeržecž a woprašča so hólczka, cžeho dla wón, hdyž je tola šam tak potrebnny, tajku jačmožinu dawa; by tola nusnišche bylo, hdy by pjenjesy hromadžil ša nowe šholowy. Šólczk wotmolwi: Šaj, knjeze, wěrnno je, moje šholowy šu stare, a je mi we nich prawje šyma, ale nimam tak wjele pjenjes, so bych šebi mohł nowe kupicž. Šsym jenej knjeni wacžol do domu donjeřl a ša to 10 nowych pjenježtow dostał. Te šym šhudym dał, šebi myšlo, so mi to w dowěrje na Boha k nowym šholowam dopomha. Na to wotmolwi knjes: To bě prawje wot tebe, tola praj mi, šchtó je tebe

wucžil, tak činicž? Knjeze! praji hólczk, cžitach w Božim šlowje, hdyž šteji: „Prošcže, a wam budže date“. Knjes na to rjekny: Ša cži rošemju. Tvoje šholowy šu namafane. Na to domjedze hólza do drašneje pschedawarńje a kupi jemu tam niž jeno nowe šholowy, ale šdrasči jeho žyšeho.

Boža pomoz ma wschelake pucze.

(List na Romškich 12, 15.)

Powjedańcžo wot Jana Wjele.

V.

Brascha so nastaji i přenja k bohatemu Bórdanež měšczanškemu wujej. Dwaj pjenjesaj šlyšchachu w klobužy šlepnyčž, jako tón swojeho pschinoschka da. S tynm bě so pěknny šapocžatk štak. Duschni a šmilni dawachu rady, a šlupnych bě hašba, klobuřej bjes dara nimo hičž dacž. Tu a tam tajki, kotremuž na šhwaleńtu džěšche, tak se šwojim pjenjesom šlinkny, so dyrbjachy šlyšhecž, tón njeje žaneje malinki dał. So ničtó so njeběšche šarjeł, so šamo wot šebje wě. Na pošledku brascha tón pocžezki klobuř psched mlodeju mandželškej na blido štaji. Nětko chyžychy wšchitzy rad wjedžecž, schto je nawdate. Wjeřeka mloda hospoša šejwta šchlicžki a šchleńzy wšchě na boř a wušypny bohaty šklad. To běchu tolerje, šchěbnaki, wóšmaki, po šchtyrjoch šlěborn tehdyšchich pjenjes a jedyn šlěborny krosch. Młody tón pjenjeřl počoži i bořa, a potom licžeschtaj wón a ta šbožowna mloda. A kelko to bě? Wjazy hač došć, so móžesche so pětna křuwicžka kupicž. Šaj, w tehdomnych cžasach běšche škót wo pol tuńšchi hač w džensnišchim cžasju.

A wot toho bě drje tón šlěborny krosch? Bjes wšcheho pschistoja budžišche bylo, by-li so ša tynm šchtó wobhonjecž chyžl. Někotři šnajomzy tukachu pač, šchtó je tak hlubofo w móšchicžy pobyl. Šlej, teje wudowy wuj, tón bohaty šlepž, kědžesche i hanibu cžerwjeny do woczow wšchón kaž warijeny rak. Šaniba by jeho bylo, so nimo njeho by klobuř bjes dara šchol. Šehodla běšche tón pjenjeřl nuts puschczil, wšchalo džě widomne njebě, kelko šchtó da. Młodeho šwač wša šej tón krosch, a ša njón šchtyri šlěborne dajzy, prajesche wótsje: „Tón šebi šthowam. Š cžomu je dobry, šchtó mohł to rjež?“

Na to šběhny so mlody muž i nowa i tej rěczu: „Šemšchazy džak wam cžesčenyw wšchěm ša tajku šmilnosć! Šaj, wutrobny šemšchazy džak! Žohnuj Bóh kóždžicžku ruku, fiž je tu dača. Šawěrnje, wulke to bohatšwo! Šchtó by to rjeł? Ale šchtó nětk? Š nanowej hródbi pišana křuwicžka šteji, kotraž je runjewon tajka, šajkaž je žónžyna pišana byla. — Šan je ju wóndy i šhermanka pschiwjedł, hdyž je ju ša mjeńšche pjenjesy kupil, hač je tu wascha lubosć nakladla. Šchtož je tu nawdate, je džě to wasche, a macze potajkim na žylej darjenzy dospoľnu móž. Duž so waš podwóľnje prascham: „Šchto prajicze, šak drje by bylo, hdyž wam tu křuwicžku ša tuńšche pjenjesy pscheda, dnyžli je ša nju na wšach placžil? A šchtož je potom hiščeje šbytkne, njecha-li to tej šhudžiny w hotowyh pjenjesach dacž? A žyła šwjatocžna štwa so hibasche i pschiswóľnym heřlom: „Woprawdže, haj! Šak šo to štań!“ — Ale mjelcžaty Bórdanež nan powiny i hłowu a šmewńny so džiwajo, jako chyžl rjež: „Šaj wšchak! Ša wěžka so powjedže, ale drje hinač a šepje!“

Mjes tynm so měchu na to šwažarjo noweje šabatny, pomě šwašny nan i mlodymaj šchepťantju. „Šajlubšchej mojej, ja myšlu šebi hinač. Ššlyšchtaj džě, šak, a potom mi šwoje mēnjenje prajtaj. Bóh tón Knjes je mi tak bohatych wobradow šlicžal, wjazy hač šym šebi šakžyl. S Boha mataj wšcho poľne. Dodžakowacž šo ša to, šchtó by to mohł? Šbože a radženje je mi do wšcheho dawal, a i ničim njeje mje šrudžil, hač jenicžy i tynm, so je mi njebohu macžerku wšak, so wjeřeka waju cžestneho dnja tu mjes nami njeje. Duž šebi myšlu: i džaka ša Bože dary tej wbohej

krumwiczku bjes pjenjes dajmy. A schtož mataj nawdateho hotoweho flëbora psched sobu ležo, njech so ji po kwašu pschida. Psched lubnymi hofczemi njecham so se swojej darjenku blyschczicz. Tehodla mjes nami rëczu. Schto mënitaj mi, njebył to hõdny a dżakowny stut? Njebył to pëtny a winojty dżak sa waju nadobny kwaš? Wërtaj mi to: njeboha šmilniwa matka by wješela rjeka: „Tak Bohu spodobnje czińcze!“

Młodymaj sešhadža pschi tyhle šlowach nowa radošč sa jeju kwaš. Tehodla škieščtaj lubemu naney dżakownu ruku.

VI.

W nozy dwanacze wotbi. Brasčka bë s holzami mjeczeř na blido šnošył, kiž mëjesche witaty napohlad. Šaj, s blidow wonjesche lubošna wõn a pomhasche brasčzy, kwašarjow wabicž, so chžyli tola tak prošeni bycz a wonjaty ch nanoschlow muzicz. Ale schto mohł trasch, byrnjež te jëdže dobre kaž semjanske byle, pospochi jëšč? Seno njemale dõrtki chžysche so nožam a widliczkam schtapacz a kracž. Škerje chžysche so hubam šhmjeleneje brëczki a wlohi s winowych kirkow.

Pšchi wonjaty m pije a winje rad sabama kczëje, a tehodla hracijachu špëschne a troščku schibake šlowëčka. Mjes tym poschepa młody se swojim šwakom, na cžož so tutõn pschivõlnje šwëwknj, a bë kaž kohliza s durjemi won. Šo šhwili wrõczki so do jstwy a rjekny: „Wschitko tam spi. Wuchõ na wočno šložiwšchi nicžeho šakšyščal nješym, hacž starj cžafnik kłazajo šhodžicz!“

„Dha mamj pschihõdny cžaf“, wotmolwi młody. „Nëtk chžemy š wulkemu wješelu hicz!“

„Šaj, hõže dha? Šdže to?“ so šakšëhny praschaty hlõš. „Wschaf na reje niz. Šerzow drje šebi škasali šmy, ale paš hakle na jutšišchi džen, dofelž našch luby nan sa dobre nima, přeni džen kwašu rejwanje mëcz. Druhi a šeczi džen kwaša šmëjemy do doščje rejow. Ale dženš hinajke wješele kczë. Schto chže mi šobu?“

Šuj praschenje škoczi: „Ale schto chžecze?“ A wotmolwa džesche: „S cžicha tej wudowje krumu do hrõdže domjesč a wohladacz potom, kajke budže to dživwanje. Njemulke niz!“

Šnydom so šbëhachu nohi, dofelž chžysche kõždy rad pschivõdla bycz. Seno tõn flëborn-kroschowy sa blidom wosta, dofelž so bojesche, so mohlo duzy šaf wo kroschik hicz. Pšchi žany m wješelu bycz, kajkežkuli by było, bë jemu s žyła mjeršaza wëž, pschetož to wschudže a pschezo wo mõšcheñ dže. Ale na Šõrdanež kwaš je lubjerad pschichol, dofelž bë brasčka dojašnje prajil, so njebudže šklad. To bëšche sa njeho wuhõdna wëžka, šo darmo najëšč a napicz na wjele dnjow. Ale nëtko jow šobu hicz s nimi, hõžëž by trasch wo kroschik šchlo? Manihõy niz! Tehodla wužwamlj wurëcz: „Šłowa mje šurowje boli; duž njemõžu šobu a wostanu jow.“ A hõž bëchu se jstwy, šo s nowa do jëdže wali; mõžesche nëtko s dobrym pokojom šmutacz a tutacz.

Do dwora pschihõženi widžachu šwaka krumwiczku wjesč. „Ale nëtk šhroble tak cžicho hacž mõžno!“ prošesche młody, „šo hakle wotuczä, hõž budže pišanka do hrõdže nuts“. A hõž bëšche ju šwaf pschivjasał, jej młoda paš se šwõncžkom na schiju špaša.

Wšcho bëšche cžicho; jenož ta klinkawka na pašku niz. Šladajo stejachu w mëšacžnym šwëtle, hacž njeby šo s šhëžny mi durjemi wohladacz pschischlo, schto je to do klinkota. Ale podarmo cžafachu njemalu šhwilu. Ššwaf mõžesche se šwõncžkom klinkacz, tak jara hacž mõžno: podarmo wscho. To šdžiwane škocžo so nimale šplõšchi, ale w domečku so njehibnje nicžo. Duž šo po šhwili wrõczichu w dom.

„Mi je to žel“, šanješe młody, „šo klinkanja šlyšchala njeje. Bëch šo wam hinascheho wuspëcha nadžal. Šajkeho wješela bu- džichmy mëli, hõy by tak počna šdžiwanja s wulkimaj woczomaj

štejo šej wuložicz dala, fak šo s tež wobradku ma. Šõ, dajmy šej bycz. Šo ranju šhonimj wjazp.“ — Ššhdimj šo hichče je a popšchëmj šebi hichče kapku. Brasčka, porjedžče s nowa! — „Ale hõže-tež-to šo šwaf dlëji?“

Šantej šo džijesche šõncžk, so na konju šedži, a špizy šawõla: Ši! hi! S tym wotuczki macž. A hõž bu šynł šmërom, pohladny wczipna s wõknjeschkom won, hacž hichče kwašarjo šwëczä. Tu šakšyšcha šwõncžkowe klinki. „Šejdyrko tola! Schto to? Šajki to klink? Njeñdže tõn s hrõdže? Schto njerëka to?“ Šucže stanjena do šuknje šajë a do hrõdže štokny. Šbojana pschi šebi pocža: „To njeje niz hinaf — jow moja pišana šteji — abo myli mje nëtajki buch? Ale wschaf në! To je dže Šõrdanež nowa. Schto ma to rjež? Šajki přyslał je mi to šworal? Šudle s šhudej wudowu hnacz, njeje to hrëch?“ tak ji lëtasche w myšlach. A šupiwšchi s hrõdžicžki, wuškłowa šama se šobu rëczõ: „Nëtko njech je. W nozy jich njecham šatorhnyč. Paš s bëhym ranjom ju powjedu w dom!“

„Niczõ njebudže s tym“, wuprašny na dobo šwaf, šupajõ s šõšoweho kërka, w kotrymž bë šo potajik. Šõž bëšche klinkal a klinkal, bë šadrëł, so šo w šhëžny ch durjach se šakumku hiba. W štok bëšche do kërka šajël, cžafacz a šafacz, schto budže. A duž bëšche s wuschomaj šajal, schto bë šama se šobu prajila. „Šso njestrõžče tola!“ wõn pschistaji hnydom, hõž pytny, fak jara šo šplõšchena štrõži. „Ša kruma je wascha a wostanje jow!“ A s krotka ji tu žyłu wëž rošpraji.

(Pšchihõdny škõncženje.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Šõndželu, 27. haprleje, mëjesche so pschijimanške pruho- wanje do Budyškeho ghmnasija. Mjes pschijatymi je 5 Šserbow. Pšchijalo je šo do žyła 34 wuczõmžow. Pšchi wotewrijenju noweho škulškeho lëta špomni knjes rektor Bočmann s dżakownosče na škutkowanje knjesa šararja em. Šakuba, kotryž je we wopornijej lubošczi wuczbu šerbšteje rëczje w šandženym lëczje darmo wudžëlo- wal. W nowym lëczje šmëje ju knjes mëšchëžanški wuczëř Šommer. Wschelake pschëmënenja šu šo mële. Tak je šo škulški pjenjes wot 120 na 150 hrivnow powyškil. Šacž dotal doštawachu šchulerjo kõžde poł lëta zensuru, Michala a jutry. Michalške zensury šo wotštronja. Duž je pschibšuschnosč štaršchich, so šo šami w škulškim lëczje wobhõnja, fak s jich šynami šteji.

— Šwješelaza je powjescž, so po šjawnym wuprajenju knjesa ministra hrabje s Šõhental wyschnosč šwjedženjej šjoch kralow špadnyč njeda. Deputazija bëšche petiziju, kotraž pschepõženje šwjedženja na pschihõdnu njedželu žada, wyschnosčki š rošpomij- nanju pschepõdala. Pšchi wuradženju tejele petizije w drugej komorje šejma knjes minister wošjewi, so wyschnosč temu psche- põženju pschihõškowacz njemõže. Našchej šerbštaj šapõžlanžaj, knjes Šokla a Šoba, tež rajnje sa šdžerženje šwjedženja šjoch kralow rëczëschtaj, dofelž je to pschecže našcheho šerbškeho luda. Duž nam šwjedžen šjoch kralow wostanje.

— W přenjej komorje šakškeho šejma mëjesche šo na tym šamym dnju wažne wuradženje dla põžõnjenja jutrowneho šwjedženja na wëšty džen. Šõ jutrowny šwjedžen, paš jara šabe, paš šašo jara pošdže pada, je w šjawnym žiwjenju wëšty njedostatk. Šnjes šuperintendent Šank wuložowasche, so pačëřšich džëczki dla, kiž 1. haprleje do wuczby abo šlužby šupija, kaž tež štaršchich dla, je põžõnjenje na wëšty džen jara poruczicz. Šnjes wyschšchi dwõřški přëdar Škërmann wupraj, so je konsistorštwo sa to. Šnjes biskop dr. Šchäfer šteinšchëžõ katholicškeje žyršwje šjewi, kotraž tež njebudže pschëczõwo põžõnjenju jutrowneho šwjedženja na wëšty džen, a pschihõškowasche namjetej deputazije, so šo namjet wyschnosčki š wjedženju a dalšchemu rošpomianju da.